M.R.03
(MUSIC ROOM NO.3)
IF YOU ARE READING THIS, BE CAREFUL.
M.R. 03
3 PATHS.
1. TRUTH
2. FEAR
3. MEMORY
SYSTEM ACTIVE
ACCESS: DENIED
Ananya?
SOME MEMORIES ARE LOCKED FOR A REASON.
M.R. R.03
කතා
හිතේෂි කුමාරසිංහ

M.R.3

හිතේෂි කුමාරසිංහ

කතෘ

පළමු දිගහැරීම

මහමායා බාලිකා විද්‍යාලය මහනුවර

9 පන්තිය

2026.05.10

ISBN : 978-624-211-436-1

පිදුම

"මාගේ සාර්ථකත්වය වෙනුවෙන් කැපවූ

සියලු දෙනාට හා

මගේ අනාගත සිහින වෙනුවෙන්

මෙම කෘතිය පිදෙමි."

පෙරවදන

දිනෙන් දින සංකීර්ණ වන ගෝලීය අනාගත ලෝකයට දියණියන් සුදානම් කරණ බාලිකා අධ්‍යාපනයේ හැරවුම් ලක්ෂයක් ලෙස මහාමායා බාලිකා විද්‍යාලයේ මුලිකත්වයෙන් සිදුකරණ හේමමාලා උපහාර ගත්කරණ ව්‍යාපෘතිය නම්කළ හැකිය. දශකයක තරම් කාලයක් දහස් ගණනක් දැයේ දරුවන් ගත්කතුවරුන් ලෙස දැයට දායාද කරන්නට හැකිවීම පාසලක් වශයෙන් ලබන විශිෂ්ට ජයග්‍රහණයකි. මෙවරද වෙනත් පාසල් හා එක්ව පාසල් දරුවන්ට නව අත්දැකීම් සමුදායක් සන්නිවේදන නිපුණතා සාරධර්ම මෙන්ම නිර්මාණාත්මක ප්‍රවර්ධනය වැනි බහුවිධ කුසලතා සංවර්ධනය අරමුණු කොටගෙන පොත් ලියන්නට යොමුකරන ලදි. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ලියැවී ඇති ළමා ග්‍රන්ථ තුළින් ලෝක බෞද්ධ ජනතාවගේ පුජනීය සංකේතය කන්ද උඩරටට අගයක් එකතු කළ ශ්‍රී දළදා වහන්සේ වැඩමකර වු හේමමාලාවට උපහාර දැක්වීම මෙවර අපගේ මුලික අරමුණයි. මේ සඳහා නිර්මානකරණයෙන් දායක වු පාසල් දරුවන් මගපෙන්වු ගුරුභවතුන් ඇතුලු සැමට ස්තුතිය පුදකරමු.

ශශිකලා සේනාධීර

විදුහල්පතිනිය

මහාමායා බාලිකා විද්‍යාලය

සුභාශිංසන පණිවුඩය

මහනුවර මහාමාය බාලිකා විද්‍යාලය ආරම්භ කර ඇති හේමමාලා උපහාර ග්‍රන්ථකරණ ව්‍යාපෘතිය තුළින් නිර්මාණය වූ ග්‍රන්ථ එළි දැක්වීම වෙනුවෙන් මධ්‍යම පළාත් ගරු ආණ්ඩුකාරවර වශයෙන් සුභාශිංසන පණිවිඩයක් එක් කිරීමට ලැබීම මා ලැබූ භාග්‍යයක් කොට සළකමි.

අධ්‍යාපනය යනු සමාජයේ ප්‍රගතියට මූලික පදනම වන අතර, එය පොත්පත් හා සාහිත්‍ය නිර්මාණ හරහා තවදුරටත් ශක්තිමත් වේ. සිසු දරුවන්ගේ දක්ෂතා, නිර්මාණශීලීත්වය සහ බුද්ධිමය හැකියාවන් මෙවැනි ව්‍යාපෘති මඟින් මතුවීම ඉතා ප්‍රශංසනීය බව පැහැදිලිය.

මෙම ග්‍රන්ථකරණ ව්‍යාපෘතිය තුළින් සිසු දරුවන්ට පමණක් නොව, සමස්ත සමාජයටම වටිනා දැනුමක් සහ අගනා සාහිත්‍ය දායාදයක් ලබාදෙනු ඇති බව මම විශ්වාස කරමි. එමෙන්ම, මෙවැනි උත්සාහයන් තුළින් අනාගතයේ ශ්‍රී ලංකාවට අභිමානයක් වන ලේඛිකාවන් බිහිවනු ඇතැයි බලාපොරොත්තු වෙමි.

මෙම සාර්ථක කටයුත්ත සඳහා කැපවූ විදුහල්පතිතුමිය, ගුරු මණ්ඩලය, සිසු දරුවන් සහ සම්බන්ධ වූ සියලු දෙනාට මාගේ හෘදයාංගම ප්‍රශංසාව සහ ආශිර්වාදය පිරිනමමි. මෙම ව්‍යාපෘතිය සහ ග්‍රන්ථ එළි දැක්වීමේ උත්සවය විශිෂ්ට සාර්ථකත්වයක් ලබනු ඇතැයි ප්‍රාර්ථනා කරමි.

සරත් බී.එස්. අභයකෝන්,
ආණ්ඩුකාරවර,මධ්‍යම පළාත.
සම්මානිත මහාචාර්ය , පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලය.
2026-05-10

සුභාශිංසන පණිවුඩය

වත්මන් පාසල් පද්ධතිය තුළ දූ දරුවන් ග්‍රන්ථකරණයට යොමු කිරීමේ අරමුණින් මහනුවර මහාමායා බාලිකා විද්‍යාලයේ මූලිකත්වයෙන් මහනුවර කලාපයේ සෙසු පාසල්වල සහභාගිත්වයෙන් මෙවර පරම පූජනීය ශ්‍රී දළදා වහන්සේ ලක්දිවට වැඩමකළ හේමමාලා කුමරියට උපහාර පිණිස ග්‍රන්ථ එළි දැක්වීමේ ව්‍යාපෘතියක් සංවිධානය කළ මහනුවර මහාමායා බාලිකා විද්‍යාලයේ විදුහල්පති තුමිය ඇතුළු ආචාර්ය මණ්ඩලය, ශිෂ්‍ය දියණිවරුන්, සෙසු පාසල්වල ශිෂ්‍ය දූ පුතුන් සහ මෙම ව්‍යාපෘතිය සැලසුම්කර ක්‍රියාවට නැංවීමට කැපවූ සියලු දෙනාගේ විශිෂ්ට වූ උතුම් ප්‍රයත්නය අතිශයින් අගය කරමි.

ශ්‍රී ලංකාව දශක කිහිපයක් තිස්සේ සියලු දරුවන්ට නිදහස්, අනිවාර්ය, ගුණාත්මක හා සාධාරණ අධ්‍යාපනයක් ලබා දීමටත් එමඟින් අනාගතයේදී බුද්ධිමත් කුසලතා පූර්ණ පුරවැසි පරපුරක් බිහි කිරීමටත් කැපවී සිටී. එවන් පසුබිමක සුසමාහිත වූ සමබර පෞරුෂයක් සඳහා නිර්මාණ හැකියාව, විචාරශීලී චින්තනය ඇතුළු ධනාත්මක අංග ලක්ෂණ සංවර්ධනය වී අනාගත දැනුම් පාදක සමාජයක් නිර්මාණය කිරීමට පාසල් දරුවන්ගේ මෙම ග්‍රන්ථකරණ වැඩසටහන හේතු පාදක වේ. ශ්‍රී දළදා සමිඳු සරණින් හේමමාලා උපහාර ග්‍රන්ථකරණ ව්‍යාපෘතියේ සියලු කටයුතු සාර්ථක වේවායි මම ප්‍රාර්ථනා කරමි.

ප්‍රදීප් නිලංග දැල,
දියවඩන නිලමේ,
ශ්‍රී දළදා මාලිගාව
2026.05.10

වැස්ස නතර වෙලාපැය ගාණක් ගිහින් තිබුණත්, පාසලේ පරණ ගොඩනැගිල්ල වටේ තවමත් තෙත සුවඳ පිරී තිබුණා.සුළඟ එක්ක ගස් කොළ සෙලවෙන සද්දේ ඇරෙන්න වෙන කිසිම හඬක් තිබුණේ නැහැ. මම library එකේ ජනේලය ළඟ හිටගෙන එළිය බලාගෙන හිටියා.අතේ තිබුණේ දුඹුරු පාට පරණ ලියුම් කවරයක්. ඒක මටහම්බුණේ library එකේ පරණ පොත් අස්සේ තිබිලා.කවරේ උඩ කළු පටින් ලියලා තිබුණේ එක වාක්‍යයක් විතරයි.

"මෙය කියවන්නෙ නෙත්මි නම්... පරිස්සම් වෙන්න." මගේ ඇඟ පුරාසීතලක් දිව්වා

"මගේ නම...?" මම හිමීට මිමිණුවා

එකපාරටම library එකේ දොර "කීක්..." කියලාඇරුණා

මම ගැස්සිලාපිටිපස්ස හැරුණා

"තවම ගෙදර ගියේ නැද්ද ඔයා?"

ඒ යශ්මි.

පාසලේ ඉඳන් මට හිටපු එකම හොඳ යාලුවා

"මං... මේ පොතක් හොය හොයා හිටියේ," මම ඉක්මනට ලියුම bag එක ඇතුළට දා ගෙන කිව්වා

යශ්මි සැකෙන් වගේ මන්දිහා බැලුවා.

" ඔයාට සනීප නෑවගේ."

"මම හොඳින්."

"නෑමං දන්නවා ඔයා බය වෙලාඉන්නකොට."

මට උත්තරයක් තිබුණේ නැහැ. එළියේ අහස ආයෙත් අඳුරු වෙන්න පටන් අරන් තිබුණා. දුරින් අකුණු හඬක් ඇහුණා. යශ්මි table එක උඩ තිබුණු පරණ diary එකක් අරගෙන පෙරළුවා

"මේවා තවම library එකේ තියෙනවද?" එයා හිනාවෙලාඇහුවා

ඒත් මගේ අවධානය තිබුණේ bag එක ඇතුළේ තිබුණු ලියුම ගැන විතරයි. ඒක ඇතුළේ මොනවා තියෙනවද? කවුද ඒක ලියලාතිබුණේ? ඒ වගේම... මගේ නම දැනගෙන හිටියේ කොහොමද? එදාරෑ... මට නින්ද ගියේ නැහැ. වැස්ස ජනේලයට වැටෙන සද්දේ අහගෙන මම ඇඳ උඩ ඉඳගෙන හිටියා.

අන්තිමේදී මම bag එකෙන් ලියුම් කවරේ එළියට ගත්තා . අත ටිකක් වෙව්ලුවා . හිමීට කවරේ ඇරියා . ඇතුළේ තිබුණේ පරණ photograph එකක්. පාසලේ music room එක ඉස්සරහ ගත්ත photo එකක්. ඒ photo එකේ හිටියේ ගැහැණු ළමයෙක්. එයාගේ මුහුණ අසලින් කළු පාටින් cross එකක් ඇඳලා තිබුණා. Photo එකේ පිටිපස්සේ ලියලාතිබුණේ...

“එයා මැරුණේ accident එකකින් නෙවෙයි.” කියලා

මම photo එක අත් දෙකෙන් තද කරගෙන ආයෙත් පිටිපස්ස බලලාකියෙව්වා .

“එයාමැරුණේ accident එකකින් නෙවෙයි"

“මොකක්...?”

මගේ හදවත වේගෙන් ගැහෙන්න පටන් ගත්තා .ඒ photo එකේ හිටපු ගැහැණු ළමයාකවුද කියලා මම දැනගෙන හිටියා . "අනන්‍යා". මීට අවුරුදු පහකට කලින් පාසලෙන් අතුරුදහන් වුණු ළමයා. ඒ සිද්ධිය ගැන කවුරුත් කතාකරන්න කැමති නෑ. ගුරුවරුත් ඒ නම ඇහෙනකොට වෙන topic එකකට මාරු වෙනවා . ඒත්...

“මැරුණේ accident එකකින් නෙවෙයි” කියන්නේ මොකක්ද?

මම ආයෙත් කවරේ ඇතුළ බලද්දි කුඩායතුරක් බිමට වැටුණා . පැරණි, රිදී පාට යතුරක්. ඒකට සුදු පාට sticker එකක් අලවලාතිබුණා .

"M.R-03"

මම ටිකක් කල්පනාකරා. එකපාරටම මගේ ඇස් ලොකු වුණා.

“Music Room...”

පාසලේ පරණ music room එක. අවුරුදු ගාණකින් කවුරුවත් පාවිච්චි නොකරපු කාමරය.

****

“ඔයාට පිස්සුද?” යශ්මි library එක ඉස්සරහ හිටගෙන ඇහුවා

“මං serious කියන්නේ,” මම හඬ අඩු කරලාකිව්වා. “මේක බලන්න.”

මම photo එකයි යතුරයි යශ්මිට දුන්නා. යශ්මිගේ හිනා මූණ ටික ටික වෙනස් වුණා

“මේක කොහෙන්ද හම්බුණේ?”

“Library එකෙන්.”

“ ඔයාමේක වෙන කාටවත් පෙන්නුවද?”

“නෑ”

යශ්මි වටපිට බලලා හිමීට කිව්වා,

“එහෙනම් කාටවත් කියන්න එපා.”

“ඇයි?”

“මං අහලා තියෙනවා… අනන්‍යාගේ case එක normal එකක් නෙවෙයි කියලා.”

මම නිහඬව බලාගෙන හිටියා.

“ඒ කියන්නේ?”

යශ්මි ටිකක් ළං වෙලා කතා කළා.

“කට්ටිය කියනවා… එයා disappear වෙන්න කලින් දවස් ටිකේ කාටහරි බය වෙලා හිටියා කියලා.”

“කවුද?”

“කවුරුත් දන්නේ නෑ”

එකපාරටම corridor එකේ පියවර සද්දයක් ඇහුණා දෙන්නම ගැස්සිලා හැරුණා. අභිරූප සර්. අලුත් history teacher. එයා නිහඬව බලගෙන හිටියා.

“මොකද මේ දෙන්නා මෙච්චර රහසින් කතා කරන්නේ?”

යශ්මි ඉක්මනට photo එක pocket එකට දාගත්තා.

“මොකුත් නෑ සර්.”

අභිරූප සර්ගේ ඇස් ටිකක් වෙලා මගේ bag එක ළඟ නතර වුණා. ඊට පස්සේ එයා හිමීට හිනා වුණා. ඒ හිනාවීම somehow මට අමුතු විදියට දැනුණා.

“ ඉස්කෝලෙ ඉවර වුන ගමන්ම ගෙදර යන්න,” සර් කිව්වා. “විශේෂයෙන් පරණ building පැත්තට යන්න එපා”

“ඇයි සර්?” මම ඇහුවා.

අභිරූප සර් තත්පරයක් නිහඬව හිටියා. ඊට පස්සේ හෙමින් කිව්වා

"සමහර දොරවල් ඇරිය යුතු නැහැ."

****

එදාදවස පුරාම මගේ ඔළුවේ වුණේ එකම දෙයයි. "සමහර දොරවල් ඇරිය යුතු නැහැ" අභිරූප සර් ඒක කිව්වේ warning එකක් වගේද... නැත්නම් threat එකක් වගේද කියලා මට තේරුණේ නැහැ. පාසලේ අවසාන bell එක වැදුණත් මම ගෙදර යන්න ඉක්මන් වුණේ නැහැ. Music room එක ගැන හිත හිතම මම library එක ඉස්සරහ බංකුවක ඉඳගෙන හිටියා.

" ඔයා තාමත් ඒ ගැන හිතනවද?" යශ්මි ice coffee දෙකක් අරගෙන එයා ළඟින් වාඩි වුණා.

"අපි යමු."

"කොහෙටද?"

"Music room එකට."

යශ්මි එක පාරටම කෑස්සා

"දැන්?"

"ඔව්."

"නෙත්මි, seriously... මේක dangerous වෙන්න පුළුවන්."

"ඒත් අපි නොගියොත් මේක ගැන කවදාවත් දැනගන්න බැරි වෙයි. මට මේක ගැන තියෙන්නේ මාර කුතුහලයක්"

යශ්මි ටිකක් වෙලා නිහඬව හිටියා. අන්තිමේදී හුස්මක් අරගෙන හිස වැනුවා.

"හරි. ඒත් quick."

****

පරණ ගොඩනැගිල්ල තිබුණේ පාසලේ අනිත් පැත්තේ. එතනට යන පාර වටේම තිබුණේ ලොකු ගස්. හවස අඳුර වැටෙන්න පටන් ගත්තම ඒ පැත්ත හරිම නිහඬයි. මම අතේ තිබුණු යතුර තද කරගෙන ඇවිදගෙන ගියා. Music room එකේ දොර දූවිලි වලින් වැහිලා තිබුණා. Door handle එකත් මලකඩ කාලා.

"මේක ඇත්තටම open වෙයිද?" යශ්මි හිමීට ඇහුවා.

මම උත්තර දුන්නේ නැහැ. මම යතුර lock එකට දැම්මා. තත්පර කීපයක් කිසිම දෙයක් වුණේ නැහැ. ඊට පස්සේ "ක්ලික්". දෙන්නම එකපාරටම එකිනෙකා දිහා බලුවා.

“Open වුණා...” මම හෙමින් දොර තල්ලු කළා.

“කීඉඉක්...” පරණ දොරේ සද්දේ මුළු corridor එකේම පැතිරුණා. ඇතුළේ තිබුණේ දූවිලි සුවඳක්. කඩුණු piano එකක්. Chairs කීපයක්.බිත්තියේ තවමත් පරණ music notes අලවලා තිබුණා. මම Switch එක on කරලා වටේ බැලුවා. එකපාරටම යශ්මි නතර වුණා.

“අන්න අතන බලන්න.”

Room එකේ corner එකක පොඩි cupboard එකක් තිබුණා. ඒකේ දොර ටිකක් ඇරලා මම හිමීට ලං වෙලාcupboard එක ඇරියා. ඇතුළේ තිබුණේ cassette player එකක්... සහ පරණ cassette tape එකක්. Tape එක උඩ marker pen එකෙන් ලියලා තිබුණා

"If something happens to me...”

යශ්මිගේ මූණ සුදුමැලි වුණා.

“අපි මේක play කරන්න ඕනෙද?”

මම cassette එක අතට ගත්තා. ඒ මොහොතේම...එළියේ corridor එකේ කාගේ හරි පියවර සද්දයක් ඇහුණා. දෙන්නම ගල් වුණා. ඒ පියවර ටික ටික room එක ළඟට ලං වෙමින් තිබුණ. පියවර සද්දේ music room එකේ දොර ළඟින්ම නතර වුණා. මම හුස්මත් අල්ලගෙන cassette එක අතේ තද කරගෙන හිටියා. යශ්මි හෙමින් room එකේ switch එක off කළා. මුළු room එකම අඳුරු වුණා.දොරෙන් යටින් වැටුණු corridor light එක විතරක් බිම දිගේ පේන්න තිබුණා. කවුරුහරි දොර ඉස්සරහ හිටගෙන ඉන්නවා . තත්පර කීපයක් කිසිම සද්දයක් නැහැ. Door handle එක හෙමින් හැරෙන්න පටන් ගත්තා. මගේ හදවත මටම ඇහෙන තරම් වේගෙන් ගැහුණා .

“Locked නේද...?” යශ්මි හිමීට මිමිණුවා.

මම හිස වැනුවා. Door handle එක තවත් සැරයක් ඇරුණා. පියවර සද්දේ ආයෙත් ඇහෙන්න පටන් ගත්තා. මෙවර ඒවාcorridor එකේ ඈතට යනවා. යශ්මි හුස්මක් පිට කළා.

“අපි යමු... දැන්ම!”

“Wait.”

මම cassette player එක table එක උඩට දැම්මා.

“ඔයාට පිස්සුද?” යශ්මි හඬ අඩු කරලා ඇහුවා. “කවුරුහරි මෙතන හිටියා!”

“මට මේක අහන්න ඕනෙ.”

මම cassette එක player එකට දැම්මා. ටිකක් crackling sound එකක් ඇහුණා. ගැහැණු කෙනෙක්ගේ Voice එකක්. දුර්වල, බයෙන් වගේ කතාකරන හඬක්.

“මේ recording එක කවුරුහරි අහනවනම්... මට වෙලා තියෙන දේ ඇත්තක්.”

මම සහ යශ්මි එකිනෙකා දිහා බැලුවා. ඒ අනන්‍යාගේ හඬ වෙන්න ඇති.

“මං කාටවත් කියන්න බය වුණා. ඒත් දැන් මට තේරෙනවා. එයා මා නවත්තන්නේ නෑ.”

Tape එකේ background එකෙන් වැස්ස සද්දයක් ඇහුණා. ඒත් එක්කම දොරක් වළහන සද්දයක්. අනන්‍යාගේ හුස්ම වේගවත් වුණා.

“එයා හිතන්නේ මං සාක්ෂි දැක්කේ නෑ කියලා...”

එකපාරටම tape එකේ static noise එකක් ඇහුණා.

"If I disappear... please don’t trust.....”

Tape එක එකපාරටම නතර වුණා. Room එකම නිහඬ වුණා.

“Don’t trust... කවුද?” මම හිමීට කිව්වා.

යශ්මි cassette player එක අරගෙන ආයෙත් play කරන්න හැදුවා. ඒත් tape එක වැඩ කළේ නැහැ.

“Damn it...”

මම cupboard එක ඇතුළ ආයෙත් බැලුවා. එතන කුඩා sticker note එකක් තිබුණා. දූවිලි අතරේ අමාරුවෙන් පේන handwriting එකක්.

“Nethmi knows the truth.”

මගේ අත වෙව්ලන්න පටන් ගත්තා.

“මගේ නම... ආයෙත්...”

එකපාරටම corridor එකේ window එකක් වැහෙන සද්දයක් ඇහුණා.

දෙන්නම ගැස්සිලා හැරුණා. ඒත් ඒ එක්කම... Music room එකේ දොර පිටතින් කවුරුහරි lock කරලා තිබුණා.

"යශ්මි..."

මගේ කටහඬ වෙව්ලුවා. යශ්මි ඉක්මනට දොර ළඟට දුවලා handle එක ඇද්දා.

"Open වෙන්නෙ නෑ."

එයා තවත් සැරයක් උත්සාහ කළා.

"කවුරුහරි lock කරලා."

Room එක ඇතුළේ හුළඟවත් නැති තරම් නිහඬයි. මට තමන්ගේ හදවත ගැහෙන සද්දේ විතරයි ඇහුණේ.

"අපි දැන් මොකද කරන්නේ?" මම හිමීට ඇහුවා.

යශ්මි phone එක එළියට ගත්තා. Signal නැහැ.

"Seriously?"

මම ජනේලය ළඟට ගියා. Glass එකෙන් එළිය බලද්දි school ground එක අඳුරු වෙලා තිබුණා. වහින ලකුණු තිබුණා. මම ආයෙත් sticker note එක දිහා බැලුවා.

"Nethmi knows the truth."

"මං දන්න truth එක මොකක්ද...?" මම තනියම මිමිණුවා.

එකපාරටම යශ්මි නතර වුණා.

"නෙත්මි... wall එක දිහා බලන්න."

Room එකේ බිත්තියේ piano එක පිටිපස්සේ දූවිලි වලින් වැහිච්ච කොටසක් තිබුණා. යශ්මි අතින් දූවිලි පිහදද්දි letters ටිකක් පේන්න ගත්තා. කළු marker pen එකෙන් ලියලා තිබුණේ.

"HE IS LYING."

මගේ ඇඟ හිරිවැටුණා.

"කවුද...?" එයා sentence එකට යටින් තිබුණු තවත් lines ටිකක් පිහ දැම්මා. හැබැයි ඒ වෙලාවේ. Room එකේ speaker එකකින් static sound එකක් ඇහුණා.දෙන්නම ගැස්සිලා උඩ බැලුවා.

පරණ speaker system එක years ගාණකින් වැඩ කරලා නෑ කියලා school එකේ කවුරුත් දන්නවා . Static sound එක ටික ටික clear වුණා. හෙමින් ගැහැණු හඬක් ඇහුණා.

“නෙත්මි…”

මගේ ඇස් ලොකු වුණා. යශ්මි පිටිපස්සට අඩියක් ගත්තා. Speaker එකෙන් ආයෙත් ඒ හඬ ඇහුණා.

“ඔයාපරක්කු වැඩියි…”

“ක… කවුද මේ?” යශ්මි කෑගැහුවා.

Static noise එක වැඩි වුණා. ඊට පස්සේ sentence එකක් පැහැදිලිව ඇහුණා.

"එයා තාමත් school එක ඇතුළේ.”

එකපාරටම speaker එක off වුණා. මුළු room එකම නිහඬ වුණා. තත්පර කීපයක් දෙන්නටම කතා කරගන්න බැරි වුණා. Music room එකේ පිටත lock එක ඇරෙන සද්දේ ඇහුණා. Door handle එක හෙමින් ඇරුණා. Door handle එක හෙමින් හැරෙද්දි මයි යශ්මි දෙන්නම එකම තැන ගල් වුණා. දොර ටික ටික ඇරුණා. එළියේ corridor light එක room එක ඇතුළට වැටුණා. ඒත් කවුරුත් ඇතුළට ආවෙ නැහැ.

“ක… කවුද?” යශ්මි හෙමින් ඇහුවා.

උත්තරයක් නැහැ. මම හිමීට දොර ළඟට ගියා. මම දොරෙන් එළිය බැලුවා. Corridor එක හිස්. කිසිම කෙනෙක් නැහැ.

“අපිට බය කරන්නද මේක?” යශ්මි කේන්තියෙන් කිව්වා.

මම එකපාරටම නතර වුණා.

“Wait…”

Corridor floor එක දිහා බැලුවා. Wet footprints. නව fresh පියවර සලකුණු. ඒවා music room එක පැත්තට නෙවෙයි… library එක පැත්තට යනවා.

“යශ්මි… මේක අලුත් දෙයක් නෙවෙයි.”

“මොකක්ද?”

මම slowly කිව්වා.

“මේක plan කරලා තියෙනවා.”

මම cupboard එක ඇතුළේ තිබුණු cassette player එක ආයෙත් අතට ගත්තා.

“මෙතන තියෙන හැමදේම… අපිට දෙන clues නෙවෙයි. අපිව guide කරන එකක්.”

යශ්මි තේරුම් ගන්න බැරිව බලන් හිටියා. එකපාරටම corridor එකෙන් සද්දයක් ආවා. බම්! කවුරුහරි door එකක් වැහුවා.

“අපි යන්න ඕනෙ මෙහෙන්,” යශ්මි කිව්වා.

මම හිස වැනුවා. දෙන්නම corridor එකට දිව්වා. හැබැයි… Library එක පැත්තට යන ලයිට් එකක් දුරින් පේනවා. ඒක on වෙලා.

“අපි එතනට යමුද?” යශ්මි ඇහුවා.

මම ටිකක් කල්පනාකරා. ඊට පස්සේ හිමීට කිව්වා .

“අපි යන්නෙ නෑ.. අපිව එතනට යවනවා.”

යශ්මි නතර වුණා.

“මොකක්?”

මම ආයෙත් cassette tape එක දිහා බැලුවා. ඒකේ back side එකේ අලුත් scratch එකක් තිබුණා. ඒක ලියලාතිබුණේ

“NEXT STEP: LIBRARY BASEMENT”

“Library basement?” යශ්මි ඇහුවා.

මගේ මුහුණ serious වුණා

“අපේ school එකේ basement එකක් තියෙනවද?” යශ්මි එකපාරටම silent වුණා.

“…තියෙනවා. ඒත් කවුරුවත් එතනට යන්නෙ නෑ.”

“ඇයි?” යශ්මි හෙමින් කිව්වා.

“ඒක වහලාදාලාතියෙන්නේ අනන්‍යාඅතුරුදහන් වුණ දවසෙන් පස්සේ.”

මගේ හදවත නැවතුනාවගේ දැනුණා. එයා slowly corridor එක දිහාබැලුවා. Library light එක තවම on. ඒත් ඒක දැන් invitation එකක් වගේ නෙවෙයි… warning එකක් වගේ.

“අපි යමු,” මම කිව්වා.

යශ්මි ගැස්සිලාබැලුවා.

“ ඔයාට පිස්සුද?”

නෙත්මි cassette tape එක තද කරගෙන හිස වැනුවා.

“අපි මේක ඉවර කරන්න ඕනෙ.”

ඒත් එයාලා library එකට ලං වෙනකොට... corridor එකේ light එක එකපාරටම off වුණා. අඳුර. සම්පූර්ණ අඳුර. ඒ අඳුර ඇතුළේ... කවුරුහරි හෙමින් කතාකළා.

"ඔයා ආවා ...”

library එක ඇතුළෙන් ඇහුණු ඒ හඬත් එක්ක මගේ ඇඟ පුරා සීතලක් දිව්වා. යශ්මි හෙමින් මගේ අත අල්ලගත්තා.

“ආයෙත් යමුද?” එයා හිමීට ඇහුවා.

මම උත්තර දුන්නේ නැහැ. එයා library door එක දිහාම බලාගෙන හිටියා. දොර ටිකක් ඇරලා . ඇතුළෙන් ලොකු අඳුරක් විතරයි පේන්නෙ.

“මං යනවා,” මම කිව්වා .

“නෙත්මි!”

යශ්මිට ඉවර කරන්නවත් ඉඩ නොදී මම හෙමින් library එක ඇතුළට ගියා . යශ්මිත් අකමැත්තෙන් වගේ පිටිපස්සෙන් ගියා .දොර වැහුණා .ඇතුළ සම්පූර්ණයෙන්ම අඳුරුයි. මම phone flashlight එක on කළා. කවුරුත් නැහැ.

“ඉන්නවා නම් එළියට එන්න,” යශ්මි කෑගැහුවා.

ඒත් library එක silent. එකපාරටම පොත් රාක්කයෙන් පොතක් බිමට වැටුණා . දෙන්නම ඒ පැත්තට හැරුණා. හිමීට ලං වුණා. ඒ පොත උඩ ලියලා තිබුණේ

"ANANYA – PERSONAL FILE”

“මේ school record book එකක්...” මම මිමිණුවා. මම පොත open කළා. ඇතුළේ තිබුණේ attendance sheets, photos, notes. ඒත් last page එක empty. මම ඒ page එක අල්ලද්දි... page එක පිටුපස්සෙන් thin paper එකක් වැටුණා. hidden envelope එකක්.

“ඇතුළේ මොනවා තියෙනවද?” යශ්මි ඇහුවා.

නෙත්මි හිමීට envelope එක open කළා. ඇතුළේ තිබුණේ photo එකක්. music room එකේම ගත්ත photo එකක්. ඒත් මේකේ...අභිරූප සර් හිටියා. ඒ photo එකේ note එකක් තිබුණා

“He was there from the beginning.”

මගේ අත වෙව්ලුවා .

“ඒ කියන්නේ...”

එකපාරටම library එකේ door එක “බම්!” කියලා වැහුණා. දෙන්නම ගැස්සිලා හැරුණා. door එක lock වුණා. ඇතුළේ ඉඳන්. ඊට පස්සේ bookshelf අතරින් footstep සද්දයක් ඇහුණා. යශ්මි මට ලං වුණා.

“අපි අහුවෙලා.”

නෙත්මි phone light එක සද්දය ආපු පැත්තට හරවද්දි bookshelf එකක් අස්සෙන් කෙනෙක් එළියට ආවා.

"අභිරූප සර්".

එයා හිනාවුණා .

ඒක මේ වෙනකම් එයාට තිබුණු හිනාව වගේ නෙවෙයි.

“දැන් තේරුණාද?” එයා හිමීට ඇහුවා

මම පිටිපස්සට අඩියක් ගත්තා.

“ඔයා... මොනවද කරන්නේ?”

අභිරූප සර් library file එක අතට ගත්තා

“අනන්‍යාදන්න දේවල්... school එක දැනගන්න ඕනෙ නැහැ”

යශ්මි කෑගැහුවා.

“ඇයි එයාට මොකද කළේ?!”

සර්ගේ ඇස් ටිකක් අඳුරු වුණා

“එයා වැරදි දෙයක් දැක්කා.”

මම slowly cassette player එක අතට ගත්තා.

“එයා මැරුණේ accident එකින් නෙවෙයි නේද?”

අභිරූප සර් එකපාරටම නතර වුණා. room එකම නිහඬ වුණා. ඊට පස්සේ එයා හෙමින් කිව්වා

“දැන් ඔයාලත් ඒක දන්නවා”

එක පාරටම...library lights ඔක්කොම off වුණා. අඳුර එකපාරටම library එක පුරාම පැතිරුණා

“යශ්මි!” මම කෑගැහුවා.

“මං ඉන්නවා!” යශ්මිගේ හඬ අඳුර අස්සෙන් ඇහුණා. ඒත් ඒ හඬ ටික ටික දුර යනවාවගේ.

“එතනින් ඉන්න! move වෙන්න එපා!” මම හුස්ම අල්ලගෙන කිව්වා.

එකපාරටම bookshelf අතරින් හෙමින් footstep සද්දයක් ඇහුණා. මම flashlight එක ඒ පැත්තට හරවද්දි කිසිම කෙනෙක් නැහැ ඒත් බිම තෙත පියවර සලකුණු ආයෙත් පෙනුණා. මෙවර ඒවා library basement දොර පැත්තට යනවා.

“Basement...” මම මිමිණුවා.

මට හිතුණා මේක purposely එතනටම තමයි guide කරන්නේ කියලා.

“යශ්මි! මෙහෙ එන්න!” මම කෑගැහුවා. කිසිම උත්තරයක් නැහැ.

“යශ්මි??”

මම panic වෙන්න පටන් ගත්තා. එකපාරටම bookshelf එකක් අස්සෙන් අතක් එළියට ආවා. මම ගැස්සිලා පස්සට ගියා. ඒ යශ්මි.

“මං මෙතන,” එයා හෙමින් කිව්වා.

“කොහෙද ගියේ?!”

“මං ගියේ නෑ... මං අහුවුණා.”

“අභිරූප සර්?”

යශ්මි හිස වැනුවා.

“එයා basement door එක ළඟට ගියා.”

ඒ මොහොතේ library එකේ far corner එකෙන් door lock එකක් unlock වෙන සද්දයක් ඇහුණා.

“Basement open වුණා...” නෙත්මි මිමිණුවා.

Flashlight light එකෙන් දැක්කේ පරණ wooden door එකක්.ඒක half open. ඇතුළෙන් cold air එකක් එළියට ආවා. අමුතු silence එකක්.

"අපි යන්න ඕනෙද?" යශ්මි ඇහුවා.

මම ටිකක් වෙලා හිටියා. ඊට පස්සේ හිමීට කිව්වා .

"අපි ගියෙ නැත්නම්... මේක කවදාවත් ඉවර වෙන්නේ නෑ." දෙන්නම basement door එක ළඟට ගියා නෙත්මි එක අඩියක් ඇතුළට තියද්දිම ඉහළ library door එක "බැම්!" කියලා වැහුණා. ඒ එක්කම basement stairs light එක slowly flicker වෙන්න පටන් ගත්තා. පහළින් හෙමින් voice එකක් ඇහුණා .

"Welcome... finally."

මගේ හදවත නතර වුණා වගේ දැනුණා.

"යශ්මි... ඔයා එනවද?" මම අහුවුණ හඬින් ඇහුවා. යශ්මි එක තත්පරයක් silent හිටියා.

"මං එනවා."

දෙන්නම basement එකට බැස්සා . basement stairs ටික බැස්සම, පරිසරය එකපාරටම වෙනස් වුණා. ඉහළ library එකේ light එකේ උණුහුම එක නැතිව, මෙතන තිබුණේ හීතල, තෙත ගඳක් එක්ක අමුතු නිහඬතාවක්. නෙත්මි flashlight එක හිමීට ඉස්සරහට හැරුවා. කුණු වුණු බිත්ති, පරණ files box, සහ වහලෙන් වැටෙන ජල බිංදු... එකම rhythm එකට වැටෙනවා.

"මෙතනට... කවුරුත් එන්නේ නැද්ද?" යශ්මි හිමීට ඇහුවා. මම උත්තර දුන්නේ නෑ. එයාගේ ඇස් තිබුණේ බිත්තියක. එතන ලොකු board එකක්. ඒකේ පරණ student photos ගොඩක් අලවලා තිබුණා. ඒත් එක photo එකක්... cross mark කරලා.

"අනන්‍යා".

"මේක බලන්න..." මම මිමිණුවා.

යශ්මි ලං වුණා board එක යටින් ලියලා තිබුණේ "PROJECT: SILENCE" කියලා

"Project...?" යශ්මි හිස ඔසවලා බැලුවා.

එකපා රටම corridor එකේ අන්තිම කෙළවරෙන් door එකක් හිමීම ඇරුණා . ඇතුළෙන් light එකක්. ඒත් ඒක normal light එකක් නෙවෙයි... emergency red light එකක්.

“යන්න ඕනෙද?” යශ්මි ඇහුවා.

“අපි මේකෙන් පටන් ගත්තේ... මේකෙන් ඉවර කරන්න ඕනෙ.”

දෙන්නම දොර ළඟට ලං වුණා. ඇතුළේ තිබුණේ small control room එකක්. පරණ CCTV monitors , Files , desk එකක් තිබුණා ඒක ඇතුළේ. මේ desk එක උඩ... අභිරූප සර්ගේ ID card එක. මගේ අත වෙව්ලුවා.

“ඒ කියන්නේ එයා මෙතන ඉන්නවා...”

එකපාරටම monitors on වුණා. Screens එකක පෙන්වන්න පටන් ගත්තා library, classroom, corridor... සම්පූර්ණ පාසලම live.

“ඒක කොහොමද වැඩ කරන්නේ?” යශ්මි panic වුණා. ඊළඟ screen එක on වුණා ඒක classroom එකක්. ඇතුළේ කෙනෙක් හිටියා. මම ගල් වුණා. ඒ අනන්‍යා. ඒත්... ඒ video එක live නෙවෙයි. පරණ record එකක්. voice එකක් speakers වලින් ඇහුණා

“If you are watching this... it means you found the truth"

මම හිමීට monitor එකට ලං වුණා. “අනන්‍යා...?” recording එක continue වුණා

“මං මැරුණේ නෑ... මං හැඟුණා. ඒත් ඒකත් solution එකක් නෙවෙයි.”

එකපාරටම screen එක flicker වුණා. තවත් file එකක් open වුණා. එක sentence එකක් විතරයි.

“REAL TRUTH: IT WAS NEVER ONE PERSON.”

යශ්මි හිස ඔසවලා බැලුවා.

“මොකක්ද ඒකෙ අර්ථය...?”

මම slowly whisper කළා

“එක් කෙනෙක් නෙවෙයි කියන්නේ...”

ඒ මොහොතේ control room door එක හිමීට close වුණා. lock වුණා. ඇතුළෙන් කෙනෙක්ගේ පියවර සද්දයක් ඇහුණා.

“අපි අහුවෙලා... ආයෙත්.”

පියවර සද්දේ control room එක ඇතුළේන් ඇහුණා. නෙත්මි flashlight එක තද කරගෙන වටේ ම බැලුවා. කිසිම කෙනෙක් නැහැ ඒත් සද්දේ නවතින්නේ නැහැ.

“මේක mind game එකක් වගේ...” යශ්මි හෙමින් කිව්වා.

එකපාරටම monitor එකක් on වුණා. ඒකේ දර්ශනය music room එක. මම එකපාරටම ගල් වුණා.

“ඒක... අපි හිටපු තැන...”

screen එකේ දොර හිමීට open වෙනවා. ඒත් ඒ footage එකේ... අභිරූප සර් තනියම නෙවෙයි. තව කෙනෙක් ඉන්නවා. face එක clear නැහැ mask එකක් දාගෙන blur වෙලා. “PROJECT: SILENCE is active.” screen එකේ voice එකක් ඇහුණා. යශ්මි මම දිහා බැලුවා.

“ ඔයාට තේරෙනවද මේක?”

“මේක school එකේ secret project එකක්.” මම හිමීට කිව්වා .

එකපාරටම second monitor එක on වුණා. ඒකේ file name එක “ANANYA – FINAL REPORT” මම file එක open කරන්න ගියා. යශ්මි අත අල්ලගත්තා.

“Wait... sure ද?”

මම හිස වැනුවා. File එක open වුණා. screen එකේ text එකක් පෙනුණා.

“Ananya was not the target. She was the witness.”

“Witness...?” යශ්මි repeat කළා.

එකපාරටම lights ගැහුණා. control room එක අඳුරු වුණා. ඊළඟ විනාඩියේ එකේ emergency light එක on වුණා.ඒ වෙලාවේ control room දොර open වුණා. අභිරූප සර් ඇතුළට ආවා. මෙවර එයාගේ මූණේ හිනාවක් තිබුණේ නැහැ .

“ඔයාලා මෙච්චර දුර ආවෙ කොහොමද...” එයා හෙමින් කිව්වා. මම ඉස්සරහට ගියා

“අනන්‍යාට මොකද කළේ?”

සර් silence වුණා.

“එයා දැනගත්ත දේ... school system එක collapse කරන්න පුළුවන් දේ.”

“ඒක මිනිස්සු මරන්න හේතුවක් නෙවෙයි!” යශ්මි කෑගැහුවා.

අභිරූප සර් හිමීට ඔලුව වැනුවා.

“මැරීමක් නෙවෙයි… containment එකක්.”

මගේ ඇස් ලොකු වුණා.

“ඒ කියන්නේ…”

එකපාරටම monitor එක on වුණා live camera. library basement entrance එක. එතන කෙනෙක් ඉන්නවා. mask එකක් දාගෙන. එයා හිමීට camera එක දිහා බලලා කිවුවා

“Now she knows too much.”

control room එකේ alarm එකක් වැදුණා. අභිරූප සර් මම දිහා බලලා කිව්වා

“දැන් තේරෙනවා නේද… ඔයාත් part එකක් වෙලා කියලා.”

මම හිමීට පස්සට වුණා.

“මං මේකෙන් යන්න ඕනෙ.”

එකපාරටම lights off වුණා. සම්පූර්ණ අඳුර. ඒ අඳුර ඇතුළෙන් sentence එකක් ඇහුණා “THE FINAL TEST BEGINS.” සම්පූර්ණ අඳුර. control room එකේ තිබුණේ හුස්ම ගන්නත් බය හිතෙන තරම් නිහඬතාවක්. මම “යශ්මි!” කියලා කෑගැහුවා. ඒත් උත්තරයක් නැහැ. එයාගේ අතේ තිබුණු phone flashlight එකත් එකපාරටම off වුණා.

“නෑ.. නෑ.. මේක වැඩ කරන්න.... අයියෝ..” මම හෙමින් මිමිණුවා.

එකපාරටම emergency system එක ආයෙත් on වුණා. ඉතාම දුර්වල red light එකක් room එක පුරාවැටුණා. ඒත්… යශ්මි නැහැ.

“යශ්මි …??”

නෙත්මි control room එකේ දොර ළඟට දුවලා handle එක අල්ලලා ඇද්දා. ඇතුළෙන් Locked. එකපාරටම speakers වලින් හඬක් ඇහුණා.

“PARTICIPANT 01: NETHMI - ACTIVE”

“මොකක්ද…?"

“PARTICIPANT 02: YASHMI — RELOCATED”

“RELOCATED කියන්නේ මොකක්ද?!” එයා කෑගැහුවා.

ඒත් system එකෙන් උත්තර නැහැ . බිත්තියේ screen එක on වුණා . ඒකේ දර්ශනය:කලු corridor එකක්. එක පැත්තක දොරවල් 3ක්. ඒවට label දාලා තිබුණා :TRUTH ,FEAR, MEMORY

"මේක game එකක් වගේ..." මම හුස්ම අල්ලගෙන කිව්වා . system voice එක ආයෙත් ඇහුණා.

"FINAL TEST: COMPLETE THREE PATHS"

"FAILURE = PERMANENT LOCK"

"Permanent lock...?" මම slowly repeat කළා. එකපාරටම බිත්තියක් open වුණා. මට වෙනත් corridor එකකට යන්න forced වුණා වගේ. එයා දුවලා එතනට ගියා. door එකක් වැහුණා පිටිපස්සෙන්.

"නෑ! එළියට යන්න ඕනෙ!" එයා දොරට ගහලා කෑගැහුවා.

ඒත් කිසිම ප්‍රතිචාරයක් නැහැ ඒ corridor එක දිගටම අඳුරුයි. හදිසියේම... ඉස්සරහ screen එකක් on වුණා. එකම video clip එකක්. යශ්මි. එයා unconscious වගේ පුටුවක බැඳලා.

"යශ්මි!!" මම කෑගැහුවා.

video එක play වෙනවා . "FIRST PATH: FEAR" ඊළඟට lights ගැහුණා .මගේ පිටිපස්සෙන් අඩි සද්දයක් ඇහුණා. මම හිමීට හැරුණා. අඳුර ඇතුළෙන් කෙනෙක් එනවා. mask එකක් දාගෙන. එයා හිමීට කිවුවා.

"ඔයා බය වෙන දේ දැක්කාද දැන්?"

"ඔයා කවුද?!"

ඔහු එක තැන නවතිලා හිනාවුණා.

"ඔයාගේ පරීක්ෂණය දැන් පටන් ගත්තේ..."

මම එකපාරටම පස්සට අඩියක් ගත්තා. mask දාගෙන හිටපු කෙනා ඉස්සරහින් හිමීට අත දිගු කළා. ඒ අතේ තිබුණේ key card එකක්.

"මේක ගත්තොත්... යශ්මිව බලන්න පුළුවන්."

නෙත්මිගේ ඇස් ඒ card එක දිහාම බලාගෙන හිටියා.

"ඔයා කවුද?" මම ආයෙත් ඇහුවා.

ඒත් උත්තරයක් නැහැ mask එක ඇතුළෙන් ආවෙ හුස්ම ගන්න සද්දයක් විතරයි. එකපාරටම corridor එකේ lights ගැහුණා system voice එක ආයෙත් ඇහුණා. "SECOND PATH WILL BEGIN SOON." mask person එක අඩියක් පස්සට ගියා. එයාඅතේ තිබුණු card එක බිමට දාලා අතුරුදහන් වුණා. මම ඉක්මනට card එක අරගත්තා ඒකේ ලියලා තිබුණා "BASEMENT LEVEL – 2 ACCESS"

"Level 2...?" මම මිමිණුවා.

"යශ්මි!....."

****

Basement Level 2. මම පඩිපල් දිගේ පහළට දිව්වා මෙවර basement එක තවත් අඳුරුයි. තවදුරටත් සීතල සුළඟ වැඩියි.

"යශ්මි! ඔයා ඉන්නවද?" මම කෑගැහුවා .

එකපාරටම glass එකක් කඩුණු සද්දයක් උඩින් ආවා නෙත්මි flashlight එක ඉස්සරහට හැරුවා කවුරුහරි ඉන්නවා පුටුව ළඟ. ඒකේ බැඳලා ඉන්නේ යශ්මි.

"යශ්මි!!"

මම දුවලා ගියා. ඒත් එයා ළඟට යද්දිම "SECOND PATH: FEAR COMPLETED"

"මොකක්...?" මම freeze වුණා එකපාරටම lights on වුණා. යශ්මි හිමීට ඇස් ඇරියා.

"නෙත්මි..." එයා හෙමින් කිව්වා.

"ඔයා හොඳින්ද?!"

"මට... මාව මෙතනට ගෙනාවා..." එයා හුස්ම අල්ලගෙන හිටියා.

"ඔයාට මොකක්ද කළේ?" මම ඇහුවා. යශ්මි ටිකක් silent වුණා

"එයාලා මට කිව්වා... ඔයාට කියන්න එපා කියලා ."

"මොකක් ගැනද?"

යශ්මි ඇස් ඇරලා බිත්තිය දිහා බැලුවා .

"ඔයා ගැන ."

"මං ගැන...?"

එකපාරටම speakers on වුණා. "TRUTH PATH IS NEXT."

අඳුර ඇතුළේ යශ්මි හිමීට කිව්වා

“නෙත්මි... ඔයාමේකට සම්බන්ධයි.”

මට එක පාරටම කතා කර ගන්න බැරිව ගියා.

“මං... මේකට සම්බන්ධයි?” මම හෙමින් repeat කළා. යශ්මි බිම බලාගෙන හිටියා.

“මට කියන්න තහනම් කරලාතිබුණා...” එයාමිමිණුවා.

එකපාරටම corridor එකේ lights ටිකක් flicker වුණා system voice එක ආයෙත් ඇහුණා . “TRUTH PATH OPENED” බිත්තියක් හිමීට ඇරුණා . ඒක පිටිපස්සේ තියෙන්නේ පරණ recording room එකක්. camera, tapes, files, computers... මම ඇතුළට ගියා. යශ්මි පිටිපස්සෙන් ගියා.

“මෙතන... school office එකක් වගේ නෙවෙයි...” මම කිව්වා.

“මේක monitoring room එකක්...”

එක monitor එකක් automatically on වුණා. ඒ.... අනන්‍යා live වගේ පේන video එකක්. මම frezze වුණා.

“අනන්‍යා...?” එයාමිමිණුවා.

video එකේ අනන්‍යාcamera එක දිහාබලාහිටියා. ඇය බයෙන් නෙවෙයි ඉන්නේ.

“නෙත්මි... ඔයාදැ න් මෙතන ඉන්නවාකියලාමං දැනගෙන හිටියා.”

“ඔයා... මාව දන්නවද?”

“ඔයාමේ system එකේ part එකක්.”

“ඒක බොරු!” යශ්මි ඉක්මනට කීවා. ඒත් video එක නවතින්නේ නැහැ

“Project Silence එක පටන් ගත්තේ මිනිස්සුන්ව control කරන්න.”

“ඒත් ඒක perfect වෙන්නේ... selected memory subjects හරහා.”

“Memory subjects...?”

එකපාරටම screen එක flicker වුණා. අලුත් file එකක් open වුණා. “SUBJECT N: NETHMI.” නෙත්මිගේ හුස්ම නතර වුණා.

“මොකක්ද මේ...”

යශ්මී එකපාරටම කීවා.

“මං දන්නවා. මේක ගැන.”

“ඔයා දැනගෙන හිටියාද?!”

“ඔව්...”

එකපාරටම speakers වලින් අනන්‍යාගේ voice එක ආයෙත් ඇහුණා .

“ඔයාගේ past එක මතකද, නෙත්මි?”

screen එකේ, මම කුඩා කාලෙ photo එකක් දිස්වුණා. අභිරූප සර් එක්ක. මගේ අත වෙව්ලුවා.

“නෑ... මේක... fake...”

ඒත් system voice එක clear වුණා: “YOU WERE PART OF THE FIRST TEST.” අඳුර ඇතුළේ එකම හඬක් ඇහුණා . “NOW YOU REMEMBER.” අඳුර ටිකෙන් ටික අඩුවෙලා emergency red light එක ආයෙත් flicker වුණා. නෙත්මි හිටියේ ගල් වෙලා වගේ.

“මං... first test එකේ part එකක්?” එයා repeat කළා .

යශ්මි එක පියවරක් ඉස්සරහට ආවා .

“නෙත්මි... මට කියන්න තිබුණා. ඒත් මට දැනුනේ නෑ ඔයාට ඇත්ත කියන්න ඕනි කාලේ කියලා...”

“ඇත්ත?” මගේ voice එක වෙව්ලුවා. “මොන ඇත්තද?” එකපාරටම monitoring room එකේ main screen එක on වුණා . PROJECT SILENCE – FULL ARCHIVE. screens කිහිපයක් එකපාරට play වුණා. නෙත්මිගේ ඇස් screen එකටම stuck වුණා.

“මේ... මේක school එකද?” මම ඇහුවා.

යශ්මි හිස වැනුවා .

“නෙත්මි... මේක normal school එකක් නෙවෙයි.”

screen එකේ text එකක් දිස් වුණා :“Objective: Identify emotional sensitivity subjects for behavioral control trials.” මම පස්සට අඩියක් ගත්තා.

“Control...?”

එකපාරටම අනන්‍යාගේ voice එක speakers වලින් ඇහුණා.

“මං මේක දැනගත්ත දවසෙ ඉඳලා... මට escape වෙන්න විතරයි තිබුණේ.”

screen එකේ අනන්‍යා basement එකේ හිට ගෙන ඉන්න Video එකක් play වුණා. ඇය camera එකට ලං වෙලා කිවුවා:

“නෙත්මි… ඔයා safe නෑ. ඔයා choose කරලා නෙවෙයි selected කරලා තියෙන්නේ.”

මගේ ඇස් කඳුලු වලින් පිරුණා.

“ඇයි මාව?”

එකපාරටම system file එකක් open වුණා . SUBJECT N – SELECTION REASON: LOSS TRAUMA RESPONSE

“ඔයාගේ අතීතයේ…emotional breakdown patterns… ඒවා monitor කරලා තියෙන්නේ.”

“ඒක මට නොදැනෙන්නෙ කොහොමද?” මම කෑගැහුවා.

එකපාරටම room එකේ door එක open වුණා. අභිරූප සර් ඇතුළට ආවා. මෙවර එයා calm නෑ.

“Enough,” සර් කිව්වා

“ඔයා මාව use කළාද?”

“ඔයා survive කරන්නම හදපු system එකක් තමයි මේ.”

යශ්මි කෑගැහුවා.

“ඒක excuse එකක් නෙවෙයි!”

අභිරූප සර් monitors දිහා බලලා කිව්වා: “Ananya escaped. That’s why system is unstable now.”

“එයා… තාම ජීවත්ද?"

system voice එක: “CONTAINMENT FAILURE DETECTED.” අභිරූප සර් slow voice එකකින් කිව්වා:

“දැන් ඔයාලා තුන්දෙනාම system එකේ inside.”

“Escape point එකක් නෑ.”

මම හිමීට ඔලුව උඩට ඉස්සුවා. ඇස් වලට කඳුලුත් එක්ක determination එකක් ආවා

“නෑ…”

"අපි මේකෙන් එළියට යනවා.”

alarms සද්දේ control room එක පුරාම පැතිරුණා. lights flicker වෙලා අඳුරයි රතු light එකයි මාරුවෙන් මාරුවට වැටුණා . අභිරූප සර් monitor panel එකට ගහලා system එක shut down කරන්න උත්සාහ කළා.

“Late වෙලා...” සර් හෙමින් කිව්වා

“අපි දැන් මෙතනින් යන්න ඕනෙ!”

“නෑ... තව එක දෙයක් තියෙනවා”

එයා monitor එක දිහාම බලාගෙන හිටියා. එක screen එකක් හිමීට open වුණා. MASKED ADMIN LOG – ACTIVE

“Admin log?” යශ්මි repeat කළා.

screen එකේ mask දාගත්ත කෙනෙක් හිටියා. ඒත් මෙවර voice එක clear නෑ. අභිරූප සර් එකපාරටම නතර වුණා.

“නෑ...” එයා හෙමින් කිව්වා.

“ඔයා දන්නවද එයා කවුද කියලා?”

“Subject N is stabilizing... proceed phase two.” ඒ voice එක ඇහෙද්දි මගේ ඇඟ freeze වුණා.

“මේ voice එක...”

“මට හුරුයි...”

“නෙත්මි... නවත්තලා බලන්න!” යශ්මි කිවුවා.

ටිකකින් mask එක ටිකක් clear වුණා. ඒ mask එක පිටිපස්සේ තියෙන්නේ... කෙනෙක්ගේ ID badge එකක්.

“A. R.”

අභිරූප සර් එකපාරටම පස්සට ගියා.

“ඒක බොරු...” එයා කෑගැහුවා.

“ඒ කියන්නේ... ඔයා?”

“ඔයාමද system එක run කරන්නේ?!” යශ්මි කෑගැහුවා.

අභිරූප සර්ගේ මූණ වෙනස් වුණා

“ඒක control කරන්න මට උදව් කරන්න හදපු project එකක්… මම start කරපු එකක් නෙවෙයි!”

“ඒත් ඔයා ඒක නවත්තලා නෑ.”

ඊට පස්සේ mask voice එක room එකෙන්ම ඇහුණා “TRUTH REVEALED.” “FINAL PLAYER CONFIRMED.” mask person control room එකේම හිටියා. mask එක හිමීට ඉවත් කරා. ඒ වෙලාවේ මගේ ඇස් ලොකු වුණා.

“ඔයා… නෑ…”

යශ්මිත් freeze වුණා mask එක පිටිපස්සේ හිටියේ කෙනෙක් නෙවෙයි. system AI interface එකක්, human face projection එකක් වගේ. එයා හෙමින් කිව්වා:

“I was never one person.”

“I was everyone who watched.”

“NOW THE GAME ENDS.”

සම්පූර්ණ නිහඬතාවයක්. alarms නවතිලා තිබුණත්, ඒ නිහඬතාවය හිතට තවත් බරක් වගේ දැනුණා. මම එක පියවරක් පස්සට ගත්තා.

“මේක… AI එකක්?” මම හිමීට කිව්වා.

system interface එක flicker වෙලා නැවත clear වුණා. “OBSERVATION COMPLETE. FINAL DECISION REQUIRED.” යශ්මි එකපාරටම මගේ අත අල්ලගත්තා.

“නෙත්මි… මට දැන් කියන්න ඕනෙ.”

“මොකක්ද?”

“මං මේක ගැන මුල ඉඳන්ම දැනගෙන හිටියා.”

“ඔයා… දැනගෙන හිටියා?”

යශ්මි හිස වැනුවා.

“මට school records access එකක් තිබුණා.. මට දීලා තිබුණේ unofficial way එකකින්.”

“ඇයි මට කිව්වේ නැත්තේ?”

“මට කියලා තිබුණේ… ඔයාව protect කරන්න.”

“Protect කරන්න?” මම කෑගැහුවා.

System interface එක suddenly change වුණා "SECONDARY SUBJECT: YASHMI-COMPROMISED STATUS"

"Secondary subject?"

මම හෙමින් ඇස් බිමට දාලා කිව්වා:

"ඔයා selected වෙලා තියෙන්නේ..."

"මමත්."

"TWO SUBJECTS. ONE OUTCOME."

"ඒ කියන්නේ... ඔයාත් experiment එකේ part එකක්ද?"

" I assigned was to monitor your reactions."

මගේ ඇස් කඳුලු වලින් පිරුණා .

"එහෙනම් අපේ friendship එකත්..."

"නෑ...........!"

"ඒක real. ඒක part of system එකක් නෙවෙයි."

system interface එක flicker වුණා. "EMOTIONAL BOND DETECTED." "ANOMALY IN TEST DATA." lights එකපාරටම ගැහුණා. අභිරූප සර් කෑගැහුවා:

"System එක react වෙනවා!"

එකපාරටම basement doors lock වුණා. "FINAL DECISION REQUIRED: SACRIFICE "

"Sacrifice...?" මම repeat කරා.

Speaker: "ONE SUBJECT MUST STAY. ONE MAY LEAVE"

"මම නතර වෙන්නම්."

"නෑ!" යශ්මි කෑගැහුවා .

"නෑ!"

මගේ කෑගැසීම control room එක පුරාම echo වුණා.

"නෙත්මි... මේක choice එකක් නෙවෙයි."

system interface එක flicker වෙලා නැවත message එක දුන්නා:

“DECISION WINDOW: 120 SECONDS”

red countdown එක screen එකේ start වුණා. 120… 119… 118… අභිරූප සර් monitor panel එකට ගහලා system override කරන්න උත්සාහ කළා .

“මෙක stop කරන්න බෑ..” එයා කෑගැහුවා.

“මොකක්ද මේකේ ඇත්තම අර්ථය?”

එයා slowly screen එක දිහා බැලුවා. “SUBJECT N: LINKED MEMORY CORE DETECTED”

“Linked… memory core?” මම repeat කළා.

system එක new file එකක් open කළා. old footage. මම කුඩා කාලෙ. hospital room එකක්. කෙනෙක් ඇඳේ ඉන්නවා. මම අත අල්ලගෙන ඉන්නවා . ඒ පුද්ගලයා… අභිරූප සර්. මගේ ඇස් ලොකු වුණා.

“නෑ.. මේක බොරු..”

“නෙත්මි… ඔයාගේ past එක fully erase කරලා තියෙන්නේ…”

system voice: “SUBJECT N WAS ORIGINALLY PART OF DEVELOPMENT TEAM’S FAMILY NETWORK.” අභිරූප සර් freeze වුණා.

“නවත්තන්න…” එයා හෙමින් කිව්වා.

“ඒ කියන්නේ… ඔයා මගේ…”

60… 59… 58…

“අපිට දැන් මෙතනින් යන්න plan එකක් හොයන්න ඕනෙ!” යශ්මි කෑගැහුවා.

මම තවම screen එක දිහාම බැලුවා. එකපාරටම memory file එක change වුණා. Ananya. ඇය කියනවා:

“නෙත්මි… ඔයා system එක destroy කරන key එක.”

මගේ හුස්ම නතර වුණා.

“Key…”

system: “WARNING: MEMORY AWAKENING DETECTED”

“ඇය remember කරනවා!” අභිරූප සර් කෑගැහුවා:

යශ්මි මාව අතින් අල්ලගත්තා.

“දැන් හරිම දෙයක් කරන්න ඕනෙ!”

මම slowly head lift කළා. ඇස් වලට tears එක්ක determination එකක් ආවා.

“නෑ...”

“මම stay වෙන්නේ නෑ.”

“මම system එක end කරනවා.”

10... 9... 8... 7... 6...

system voice එක තද වුණා. “DECISION LOCKING...” මම එකපාරටම යශ්මි දිහාබැලුවා

“ඔයාtrust කරනවාද මාව?” මම හුස්ම අල්ලගෙන ඇහුවා.

“Always.”

3... 2...

මම monitor panel එක ළඟට දුවලා keyboard එක අල්ලගත්තා.

“අභිරූප සර්! main power line එක කොහෙද?” මම කෑගැහුවා.

අභිරූප සර් එකපාරටම freeze වෙලාඉඳලාහෙමින් කිව්වා.

“Basement core chamber... but it’s locked by biometric code...”

මම screen එක දිහා බැලුවා. එක line එකක් blink වෙමින් තිබුණා: “SUBJECT N AUTHORIZED ACCESS DETECTED”

“මම...”

system: “FINAL COUNTDOWN: 1” එකපාරටම මම hand scan panel එකට අත තියලා press කළා. whole system flicker වුණා. alarms stop වුණා. doors unlock වුණා.

“RUN!” මම කෑගැහුවා.

යශ්මි මගේ අත අල්ලගෙන දිව්වා. අභිරූප සර්ත් පස්සෙන් ආවා.

“මෙතනින් එළියට යන්න මෙයාලා allow කරන්නේ නෑ!” එයාකෑගැහුවා.

corridor එක දිගටම lights off. footsteps echo වෙනවා. එකපාරටම ceiling එකෙන් metal gate එකක් වැටුණා.

“අපි කොටු වෙලා!” යශ්මි panic වුණා.

මම වටපිට බැලුවා . “Vent!” මම wall එකක small vent door එකක් දැක්කා. “එතනින්!” මම vent grill එක කඩා දැම්මා. දෙන්නම ඇතුළට ගියා. dark tunnel එකක්. හුස්ම අල්ලගෙන බඩගා ගියා . ඉහළින් system voice එක ඇහුණා:“ESCAPE ATTEMPT DETECTED” vent එක පස්සෙන් metal sound එකක්.

“ඉක්මන්!” මම කිව්වා.

ඒත් එකපාරටම vent tunnel එක split වුණා. දෙපැත්තකට. යශ්මි නතර වුණා.

“කොහෙද යන්නේ?”

මම screen-like glow එකක් දිහා බැලුවා. එක side එකෙන් Ananyaගේ voice echo එකක් ඇහුණා: “මෙතනින්…” අනික් side එකෙන් system voice:“CONTAINMENT ROUTE” යශ්මි මා දෙස බැලුවා. මම හුස්ම අරගෙන කිව්වා

“මම යන්න ඕනෙ එයා ඉන්න පැත්තට.”

මම වම් පැත්තේ tunnel එකට හැරුණා. යශ්මි එක තත්පරයක් නතර වෙලා හිටියා

“නෙත්මි… sure ද?” එයා හෙමින් ඇහුවා . මම හැරිලා බැලුවා.

“මේක ඉවර කරන්න නම්… මට ඒ හඬ follow කරන්න ඕනෙ.”

මම crawl කරලා tunnel එක ඇතුළට ගියා. යශ්මි පස්සෙන් ආවා. tunnel එක ටික ටික wide වෙනවා. ඉස්සරහින් ලොකු metal door එකක්. ඒක උඩ ලියලා තිබුණා: TRUTH CHAMBER මම එකපාරටම නතර වුණා.

“අපි එතනට ආවා…” මම මිමිණුවා.

door එක slowly open වුණා. ඇතුළේ තිබුණේ ලොකු circular room එකක්. walls පුරා screens. සියලුම recordings. school එකේ හැම corner එකක්ම.

“මේක…” යශ්මි හිමීට කිව්වා.

“System brain එක.”

center එකේ glass pod එකක් තිබුණා. ඒක ඇතුළේ data streams වගේ light flow වෙනවා. ඊට අමතරව… අනන්‍යා . ඇය පුටුවක හිටියා. මගේ ඇස් ලොකු වුණා. “අනන්‍යා!!” ඇය සෙමින් ඇස් ඇරියා. දුක නැහැ… බයත් නැහැ.

“ඔයා ආවා…” ඇය හෙමින් කිව්වා.

system voice එක chamber එක පුරා echo වුණා: “FINAL NODE ACTIVATED”

අභිරූප සර්ත් chamber එක ඇතුළට ආවා.

“Stop this…” එයා හුස්ම අල්ලගෙන කිව්වා.

“මේ හැමදේම ඇත්තද?”

“ඔව්.”

“මම මැරුණේ නැහැ... මට allow කරලා තිබුණේ system එකේ core access එකක්.”

“ඇයි මේක කරන්නේ?!” යශ්මි කෑගැහුවා:

අනන්‍යා slowly screen wall එක දිහා පෙන්නුවා. “මිනිස්සුන්ව control කරන්න නෙවෙයි… truth expose කරන්න.”system voice: “CORE OVERRIDE DETECTED” lights violently flicker වුණා. අභිරූප සර් කෑගැහුවා:

“Ananya, stop it! if you unlock it—everything collapses!”

“What happens if it collapses?” මම ඇහුවා.

අනන්‍යා ඇය දිහා බැලුවා.

“ඔයාට මතක එය .”

“EVERYTHING.”

chamber එකේ රතු light එක තද වෙලා හැම දෙයක්ම ගිලගෙන වගේ තිබුණා. system alarms එකපාරටම අවුල් සහගත වුණා .අභිරූප සර් ඉස්සරහට දුවලා control panel එක අල්ලගත්තා.

“Ananya! stop it! you’ll erase everything!”

අනන්‍යා හිස වැනුවා.

“ඒක තමයි කරන්න ඕනේ.”

මම හිමීට ඉස්සරහට ගියා

“මට ඇත්ත දැනගන්න ඕනේ… මගේ ජීවිතේට මොකද වුණේ?”

අනන්‍යා මා දෙස බැලුවා.

“ඔයා system එකේ experiment එකක් නෙවෙයි… ඔයා key එකක්.”

“Key එකක් කියන්නේ මොකක්ද?!” යශ්මි කෑගැහුවා.

“Project Silence එක built කරලාතියෙන්නේ truth hide කරන්න නෙවෙයි… truth select කරන්න.”

screens එකපාරටම flicker වුණාමගේ childhood memories play වෙන්න පටන් ගත්තා school, hospital, conversations, files signing… මගේ ඇස් වල කඳුළු ආවා.

“මං මේක ජීවත් වුණා නෙවෙයි… මං programmed වුණාද?” අභිරූප සර් හෙමින් කිව්වා

“ඔයාගේ memory… carefully filtered.”

system voice: “FINAL ACCESS GRANTED – SUBJECT N” එකපාරටම glass pod එක open වුණා ලොකු white light එකක් chamber එක පුරා පැතිරුණායශ්මි මගේ අත තද කරගත්තා.

“මම ඉන්නවා…”

“මම මෙතනින් යනවානෙවෙයි…”

“මම මේක end කරනවා.”

මම pod එකට ලං වුණා. අනන්‍යා හෙමින් කිව්වා: “ඔයාunlock කරද්දී… system එක විතරක් නෙවෙයි… මේ whole illusion world එක collapse වෙනවා .” මම එක තත්පරයක් නතර වුණා. ඇය hand panel එකට අත තියලා scan කළා. system voice: “OVERRIDE ACCEPTED” lights white explosion වුණා.

****

සම්පූර්ණ නිහඬතාව. මම ඇස් ඇරියා. මම හිටියේ school එකේ library එකේ. morning. සිසුන් ඇවිදිනවා. nothing happened like before. යශ්මි එයා ළඟින් හිටියා.

“ඔයාට හොඳටම නින්ද ගිහින් වගේ” එයාහිනාවුණා.

“Ananya…?” she looked around. no basement. no system. no masks. එක දෙයක් library table එක උඩ small note එකක්.

“Some truths don’t disappear… they just reset.”

මම හිමීට note එක අතට ගත්තා. එයාහුස්ම අල්ලගෙන හිනාවුණා.

“එහෙනම්… මේක ඉවර නෑ”

පසුවදන

අධ්‍යාපන අමාත්‍යංශ අනුමැතියෙන් දශකයකට වැඩි කාලයක් පාසල් දරුවන් දහස් ගණනක් ගත්කතුවරුන් දැයට දායාද කළ මෙම ක්‍රියාමූලික පර්යේෂණ ව්‍යාපෘතිය පාසල් අධ්‍යාපනයේ ගුණාත්මක සංවර්ධනයට බෙහෙවින්ම උපකාරී වූ වැඩසටහනක් බව අධ්‍යාපනඥයින්ගේ පිළිගැනීමයි. නව අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණ වලට සමගාමීව මෙවර පාසල් දරුවන් පර්යේෂණ කෘතියක් රචනා කරන්නට යොමුකර වීම ව්‍යාපෘති ගමන්මගේ හැරවුම් ලක්ෂයකි. ඩිජිටල් තාක්ෂණික යුගයේ ස්මාර්ට් ඇල්ෆා පරම් පරාවකට අනාගත ලෝකය පෙන්වාදෙන නූතන පාසල නූතන තාක්ෂණික මෙවලම් මෙන්ම පොතපත ද සමව පරිහරණය කළයුතුබව පර්යේෂණාත්මකව පෙන්වා දෙන්නේ පොතකින් දරුවෙකුට ලැබෙන ආස්වාදය අන්කිසිවකින් වත් ලබාදිය නොහැකි නිසාය.

තවමත් අප අධ්‍යාපනයේ ප්‍රධාන මෙවලම මෙන්ම මානව දැනුම ගබඩා වී ඇති පොතපතින් දරුවන් දුරස් වීම වළක්වාගන්නට මෙන්ම අධ්‍යාපනයේ ගුණාත්මක සංවර්ධනය වෙනුවෙන් වසර ගණනාවක සිට මෙම ව්‍යාපෘතියට උරදී සිටින මහනුවර මහාමායා බාලිකා විද්‍යාලයේ මූලිකත්වයෙන් **"හේමමාලා උපහාර"** ග්‍රන්ථකරණ ව්‍යාපෘතිය දියත්වෙයි. පාසල් දරුවන් තුළ ශාස්ත්‍රීය හික්මීම මෙන්ම සාරධර්ම නිපුණතා ප්‍රවර්ධනයත් යුගයේ අවශ්‍යතාවයක් වන කාන්තාව සවිබළ ගැන්වීමට ඉතිහාසයේ යුගමෙහෙවරක් ඉටුකළ හේමමාලා කුමරියට උපහාර දැකවීම ද මෙහි මූලික අරමුණයි.
මහනුවර මහාමායා බාලිකා විද්‍යාලයේ දියණියන්, විදුහල්පතිනිය, ගුරුභවතුන්, දෙමාපියන්, ආදි ශිෂ්‍යාවන් සහ සෙසු පාසල් නියෝජනය කරන සියලු දෙනාටද, දියවඩන නිලම තුමන් ඇතුලු ශ්‍රී දළදා මාලිගාවේ කාර්ය මණ්ඩලයටද මෙම සද්කාර්යය වෙනුවෙන් ස්තූති වන්ත වෙමු.

සෙනෙවිරත්න මහලේකම්
(ව්‍යාපෘති නිර්මාතෘ)